

שעבר על לאו של "אותו ואת בנו". [אבל הראשון פטור ממלקות, כי שחיטת חולין בעזרה אינה אסורה בלאו אלא בעשה⁶].

ואם היו שתי הבהמות קדשים ושחטן בפנים —

הראשון, הקרבן הראשון, **כשר** לקרבן, והשוחט **פטור**! שהרי לא עבר על שום איסור,

ואילו השוחט **השני** — **סופג את הארבעים**! משום "אותו ואת בנו", ופסול הקרבן שנשחט על ידי השוחט השני, שהרי הוא "מחוסר זמן", שאינו ראוי היום להקרבה, משום איסור "אותו ואת בנו".

ה. השוחט אותו ואת בנו, והראשון היה חולין, והשני קדשים, ושחיטת שניהם היתה **בחוי** —

הראשון — **כשר**, והשוחטו **פטור**.

והשוחט **השני** — **סופג את הארבעים** משום "אותו ואת בנו" [אבל משום שחוי חוי אינו חייב, שהרי אינו ראוי להקרבה בפנים באותו היום, משום איסור "אותו ואת בנו"], ופסול הקרבן השני, משום שנשחט בחוי [וגם הוא מחוסר זמן מפני האיסור לשחוט "אותו ואת בנו"].

ו. ואם הראשון היה קדשים והשני חולין,

ושחטן **בחוי** —

על שחיטת **הראשון חייב כרת** משום שחוי חוי, והקרבן **פסול** לפי שנשחט בחוי.

והשני, שהוא חולין, **כשר**. **ושניהם סופגים את הארבעים**! הראשון משום שחוי חוי, והשני משום "אותו ואת בנו".

ז. ואם היה הראשון חולין והשני קדשים ושחטן **בפנים** — **שניהם פסולים**!

הראשון — נקרא "פסול" משום שהוא אסור בהנאה כדין חולין שנשחטו בעזרה. והשני — שהוא קרבן, פסול משום מחוסר זמן ד"אותו ואת בנו", **והשני סופג את הארבעים** משום "אותו ואת בנו".

ח. ואם היה הראשון קדשים והשני חולין ושחטן **בפנים** —

הראשון כשר והשוחטו **פטור**.

והשני סופג את הארבעים משום "אותו ואת בנו" ופסול! שהבהמה השניה אסורה בהנאה כדין חולין שנשחטו בעזרה.

ט. אם היו שתי הבהמות חולין, ושחט את הראשון **בחוי** ואת השני **בפנים** —

הראשון כשר והשוחטו **פטור**.

באופן שהתרו בהן, ואז שניהן לוקין ונפטרים בכך מכרת. וכן ביאר הגרעק"א.

6. רש"י כתב: אזהרה דילה היא "כי ירחק ובהכרת" בריחוק מקום אתה זוכת ולא בקירוב מקום, וראה רע"ב שהביא אזהרת עשה, ותוס'

שלקו לא נפטרו מידי כריתותן, [כך ביאר מהרש"א את דבריהם].

אולם בתוס' יו"ט כתב שהרמב"ם פסק כמשנתנו וגם כמ"ד שנפטרו מידי כריתותן ובהכרת שביאר במשנתנו שהראשון חייב כרת כשלא התרו בו ואינו לוקה, ואילו בסיפא מדובר